

POLÍTICA DE DOBLE FONTS

ANTONI VIVES

Seria fàcil per a mi fer un article sobre el problema de l'aigua al nostre país. Vaig ser un dels responsables de la creació de la Delegació del Govern de la Generalitat a les Terres de l'Ebre i, com a tal, coordinador amb Paco Sancho de les polítiques del Govern en aquelles terres durant gairebé tres anys. Va ser el temps del PHN, el temps en què l'aigua sí que es feia servir per agredir molt més que no per parlar o per regar, el temps en què tot s'hi valia, i sobretot s'hi valia el NO A TOT.

Ara veiem on ens ha dut aquell munt de demagògia absurda, aquelles fotografies de presidents de la Generalitat, de ministres i d'alcaldes en banyador al Delta, aquell munt d'irresponsabilitat; i sap greu de debò, perquè el país hi ha sortit perdent des de dos punts de vista: en primer lloc, perquè avui estem patint una crisi que ens hauríem pogut estalviar. Entre el pla del PP de dur tota l'aigua de l'Ebre a tot arreu, seguint el model del PSOE a l'Aragó, a propòsit, i el model del «ni una gota enlloc», era possible trobar un camí del mig, el camí més lògic, el del seny, el de la Política. En segon lloc, perquè és precisament la Política, i la imatge que d'ella anem configurant els polítics, la que hi ha sortit perdent.

Això ens passa perquè Catalunya ha generat una manera de fer política, i gairebé diria que uns polítics, que han descobert la tècnica de la «política del doble fons». Es tracta d'aquella manera de fer política que mai no és el que sembla que és. La política de qui ens mostra el barret o la màniga o la vareta màgica o la caixa xinesa o la corda amb el nus, i ens fa

creure que no hi ha trampa, que realment el que veiem és el que és de debò quan el prestidigitador, el polític en el cas que ens ocupa, sap perfectament que està fent un truc i que juga amb el doble fons de la caixa o del barret. La política de doble fons demana, tanmateix, un públic que vulgui jugar-hi, que s'ho vulgui creure. Un públic que està disposat a jutjar més per les intencions del polític, més per la gosadia del truc, que no pels efectes reals d'aquest o, també dit en termes polítics, pels efectes de les polítiques aplicades. Política de doble fons és el desori de l'aigua. Política de doble fons és dir que les centrals de cicle combinat provoquen càncer a la Ribera d'Ebre mentre que a Barcelona en faig

AVUI ESTEM PATINT UNA CRISI DE L'AIGUA QUE ENS HAURÍEM POGUT ESTALVIAR

en faig un parell a la desembocadura del Besòs. Política de doble fons és dir que respectarem el que surti del Parlament i defensar el contrari al cap de dos dies. Política de doble fons és dir que Catalunya va bé quan mai el país no ha estat tan aturat com ara. Política de doble fons és dir que volem la renovació i l'aprofundiment democràtic per deixar-ho tot com estava. I política de doble fons és parlar d'unitat d'acció quan el que es fa és el de sempre. Catalunya necessita Política com mai, i això vol dir foragitar-ne totes les polítiques i els polítics de doble fons. ✕